

захортува и приказката му бѣше райска. Легна дѣдото и сънува единъ сънь. — Върви срѣдъ полето и носи на рамо кошницата пълна съ гжби. Среща другъ единъ старецъ, като него пригърбенъ, на тояга се подпира. Оня съ тоягата се спира и му дума:

— Илийко, много грѣхове носишъ, кога свари да ги сторишъ?

— Де ми сж грѣховетѣ? — пита дѣдо Илийко.

— Не виждашъ ли? — на гърбъ ги носишъ — цѣла планина.

Дѣдо Илийко извива глава и гледа, на гърба му не кошница съ гжби се клатушка, ами една страшна планина.

Чуди се и се мае старецътъ. И му е мжно мжно, — сто годишна мжка.

— Знаешъ ли какво да сторишъ? — му дума оня незнайниятъ, — да заминешъ за Божи гробъ. Тамъ има една рѣка, въ която Иоанъ Кръстителъ е кръстилъ Исуса. Измий си челото. Водата на Иорданъ носи опрощение.

И незнайниятъ старецъ залюлѣ едно звънче. Дѣдо Илийко го позна: то е, сжщото, съ райския гласъ.

Пробуди се. Цѣла нощъ не можа да заспи. Тълкува съня, мисли, крои какъ да замине за Божи гробъ. Сутринята тръгна да бере гжби съ разведрено чело: бѣше решилъ.